

Homília pri príležitosti požehnania základného kameňa novej farskej budovy vo farnosti Poprad – Juh, 17.5. 2026

Milí spolubratia kňazi, predstavitelia mesta – pán primátor so sprievodom, bratia a sestry, drahí veriaci farnosti Poprad – Juh,

dnešný deň je pre túto farskú rodinu veľmi silný a požehnaný. Neprišli sme iba požehnať základný kameň novej farskej budovy. Prišli sme poďakovať Bohu za cestu, ktorou vedie túto farnosť, a zároveň ho prosiť, aby požehnal jej budúcnosť. Keď človek počúva dnešné evanjelium, možno ho najviac zasiahne jedna veta Ježiša: „Večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ To je veta, ktorá ide veľmi hlboko. Pretože dnešný človek veľa vie, ale často málo pozná. Má prístup k obrovskému množstvu informácií, ale pritom niekedy stráca orientáciu v tom najpodstatnejšom. Má technológie, ktoré spájajú celý svet, a predsa sa mnohí cítia sami. Má možnosti, ktoré nemali predchádzajúce generácie, a predsa v srdci cíti nepokoj.

A Ježiš dnes pripomína: najväčšou hodnotou života nie je mať veľa vecí, ale poznať Boha. Mať s ním vzťah. Vedieť, že človek nie je sám. Vedieť, že jeho život má zmysel. A práve na to existuje farnosť. Nie iba na organizovanie podujatí. Nie iba na správu budov. Nie iba na zachovávanie tradícií. **Farnosť existuje preto, aby človek mohol stretnúť Krista.** A to je veľmi krásne poslanie tejto farnosti uprostred veľkého sídliska. Uprostred obyčajného života ľudí. Uprostred panelákov, práce, starostí, radostí i každodenného zhonu. Keď bol v roku 1998 dokončený a požehnaný tento kostol, vznikol tu nádherný priestor modlitby uprostred sídliska. A keď v roku 2018 vznikla nová farnosť Poprad – Juh, nešlo iba o administratívne rozhodnutie. Išlo o túžbu, aby Cirkev bola bližšie k ľuďom. Aby tu vzniklo živé spoločenstvo viery. Aby sa ľudia nepoznali iba podľa čísla vchodu, ale aby sa učili byť bratmi a sestrami. Myslím, že práve toto je jedna z najväčších výziev dneška.

Lebo dnešný človek síce býva medzi tisíckami ľudí, ale často zostáva osamelý. Mnohí majú kontakty, ale málo blízkych vzťahov. Mnohí majú plné kalendáre, ale prázdne srdce. Mnohí navonok fungujú, ale vo vnútri nesú únavu, obavy alebo tichý smútok. **A práve preto musí byť farnosť miestom blízkosti.** Miestom, kde človek nájde prijatie. Pokoj. Oporu. Miesto, kde môže prísť aj so svojou slabosťou, otázkami či zraneniami. Miesto, kde sa nemusí hrať na dokonalého.

Cirkev nemá byť klubom perfektných ľudí. Cirkev je domovom pre ľudí, ktorí hľadajú Boha. V prvom čítaní sme počuli nádherný obraz prvej Cirkvi: „Jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu s Máriou.“ To je obraz, ktorý dnešný svet veľmi potrebuje. Nie ľudí, ktorí proti sebe bojujú. Nie ľudí, ktorí sa navzájom ponižujú. Nie ľudí, ktorí sa rozdeľujú. Ale ľudí, ktorí zostávajú spolu. Ľudí, ktorí sa modlia spolu.

Ktorí si pomáhajú. Ktorí sa vedia navzájom podržať. Ktorí vytvárajú rodinu viery. A to je dnes možno ešte dôležitejšie než kedysi.

Človek sa veľmi rýchlo učí kritizovať, odsudzovať a uzatvárať sa do vlastného sveta. Ale Cirkev má byť miestom jednoty. Nie preto, že sme všetci rovnakí. Ale preto, že máme jedného Otca. Toto je veľké poslanie tejto farnosti, milý pán farár Peter, milí páni kapláni, bratia a sestry, aby sa tu ľudia necítili anonymní, aby tu rodiny radi príšli, aby tu mladí našli svoje miesto, aby sa tu seniori necítili osamelosť, aby tu deti objavili krásu viery, aby tu človek mohol povedať: „Tu som doma.“

Drahí bratia a sestry, nová farská budova nebude iba miestom bývania pre kňazov. Má byť znamením, že táto farnosť chce žiť. Chce rásť. Chce slúžiť ďalším generáciám. Má byť miestom rozhovorov, katechézy, pomoci, duchovného sprevádzania, stretnutí rodín, mladých i seniorov. Lebo človek dneška nepotrebuje iba technológie. Potrebuje aj priestor pre dušu. Vieme, že toto dielo nebude jednoduché. Bude si vyžadovať štedrosť, trpezlivosť, obeť a spoluprácu mnohých ľudí. Ale každé veľké dielo v dejinách Cirkvi vznikalo práve takto. Nie z prebytku. Ale z viery ľudí. Chrám svätého Petra v Ríme nevznikol za jeden deň. Ani naše slovenské kostoly nevyrástli z pohodlia. Stavali ich ľudia, ktorí možno sami nemali veľa, ale mali veľké srdce. Som pevne presvedčený, že táto farnosť má veľké srdce. Preto chcem dnes poďakovať všetkým, ktorí už pomáhajú. Kňazom, ktorí tu slúžia v jednoduchých podmienkach. Dobrodincom. Podnikateľom. Rodinám. Všetkým ľuďom dobrej vôle. Pomáhajte pánovi farárovi Petrovi. Spoločne vybudujte veľké dielo!

Ďakujem aj mestu Poprad za pomoc a ústretovosť pri vybavovaní potrebných povolení. Je krásne, keď si spoločnosť uvedomuje, že duchovný život človeka je dôležitý pre dobro celého mesta.

Byť kresťanom dnes nie je samozrejmé. Niekedy je jednoduchšie mlčať o viere. Niekedy je jednoduchšie prispôbiť sa svetu. Niekedy je jednoduchšie zostať pasívny. Dnešná doba potrebuje kresťanov, ktorí budú žiť svoju vieru pokojne, prirodzene a s odvahou. Nie hlučne. Nie agresívne. Ale pravdivo.

Prinášajte pokoj tam, kde je nepokoj. Nádej tam, kde je rezignácia. Prinášajte dobro tam, kde sa šíri tvrdosť a egoizmus. Táto farnosť je veľkou farnosťou počtom ľudí. Buďte veľkí aj veľkou vierou, veľkou láskou, veľkým srdcom. A preto dnešné motto hovorí: „Ježiš je základ.“ Ak bude Ježiš Kristus základom tejto stavby, základom tejto farnosti a základom našich rodín, potom bude mať toto dielo pevný základ aj do budúcnosti. A možno práve dnes nás Boh pozýva nielen postaviť novú budovu, ale ešte viac budovať živé spoločenstvo.

Spoločenstvo ľudí, ktorí sa budú vedieť radowať spolu. Modliť spolu. Pomáhať si. Nie sú bremená jeden druhého. A spolu kráčať ku Kristovi. Lebo Cirkev rastie tam, kde rastie láska.

Nech Boh požehná túto farskú rodinu. Nech svätí Cyril a Metod chránia všetkých, ktorí tu žijú, pracujú a modlia sa. Nech Duch Svätý vedie túto farnosť, aby bola živým domovom viery, radosti a nádeje uprostred dnešného sveta. Amen.